

Megleno popraznično jutro

Pot na Katarino je lahko mikavna

✍ Milka Bokal

Novoletni direndaj je za nami. Drug drugemu naklonjene medosebne sile zamirajo in spet se približujejo vsakdanji enolični dnevi. A danes je še en praznični dan, še je možnost, da si obnovimo moči. Vleče me ven. Končno je prava zima, čeprav snega ni veliko. A je hladno. Mračno sivo jutranje nebo se ne zgane pod pritajenim vetrom. Morda pa je sonce na Katarini. Tja grem.

Klanec iz Polhograjske doline pri Žerovniku ni strm. Čvrsti koraki mi hitro odmaknejo dolino. Ob poti me pozdravlja snežno cvetje na drevesih. Na bodičaste veje bora se je ujelo nekaj snega. Zelene konice v šopih bodoje iz mehke beline. Med drobnimi listki borovnici podobne nizke gozdne rastline tudi tičijo kosmi snega. Drobnke kepice dajejo vtis belih cvetk med zelenjem. Smreke pa so se debeleje oblekle. Na njihovih vejah se je sneg zadržal v večjih grudah. Na koncu teh drevesnih rok izpod bele odeje nagajivo silijo temno zeleni rogljički. Nobenega človeškega koraka še ni čuti v tej valoviti snežni pokrajini. A mi ni tesnobno. Saj včasih ni težko biti sam. Pravzaprav človek potuje skozi življenje sam. Njegovi bližnji in prijatelji mu lahko pomagajo na vsakdanjih križiščih, a nekje globoko se mora s svojimi odločitvami vsak le sam pretikati skozi mnogoteri pehajoča in bolj umirjena dejanja. Trdna opora bližnjih je le prizanesljivo ozadje, kamor nasloniš svoje breme.

Premišlujem, kaj žene človeka iz toplega zavetja doma v ta mraz narave. Najbrž je odgovorov toliko, kot je vprašanj. Mogoče pa je vse skupaj daljni odmev pradavnega zlitja človeka z naravo, štirinožnega bivanja med rastlinami, drevesi, v soju ognja v pradavnih votlinah z ognjišči.

Pridem do hiše. Umetelno izdelan portal razkriva dovršen okus nekdanjega gospodarja, ki si je želel postaviti spomenik, v čast sebi in za spomin prihajajočemu rodu. Bera njegovega mošnjčka najbrž ni bila velika v teh melinah, a kljub temu mu njegov nematerialistični čut ni dal miru, dokler se ni uresničil v nadčasovni razsežnosti in se zapisal v vrata doma, iz katerega so ga na koncu odnesli. Tudi to je ena od neulovljivih silnic človeka, ta žeja po presežnem, po tistem, kar je nad »jesti in piti« in mogoče celo nad »imeti«.

Pridem na vrh. Sonca ni. Ljubljansko megleno morje se najbrž konča šele nekje na gorenjskem koncu. Tudi ko se vračam v dolino, se siva koprna neba ne premakne. Oči se spet pomaknejo po drevesih. Na delih bukovih debel je sneg. Nekateri grče, ki na njih kažejo mesta, kjer je bila nekoč veja, nazorno oblikujejo človeška očesa. Eno od njih je prav jasno oblikovano. Sneg, strjen v lok nad lesenim pogledom, pa daje podobo obrvi. Ni prvič, da vidim, kako se živa drevesna očesa ozirajo po gozdu.

Steza se spusti strmo navzdol. Iz z vejami prepletene rušnatega roba ob poti zleti droben ptič. Švigne čez podrast in se čez nekaj metrov ustavi, nato pa spet smukne v prsteno, na obrobju z drobnimi vejami prepletenu luknjo. Na planjavi se iz snežne beline pokažejo trave, ki niso klonile pod jesenskimi vetrovi in dežjem. Nekatera njihova telesca so zveržena, druga pa visoko sežejo nad belo podlago in pogumno kljubujejo teži snega. Dolina je tiha, le sem pa tja mir zmoti zvok avtomobilskega motorja. Lepo je bilo. Tudi siv zimski dan ima svoj mik, če le najde sprejemljiv odmev v človeku. ◉